

Nummer 10

15. Maj 1912

61. Aargang

Zion og dens Stave, Tiende og den Forenede Orden.

(Tale af Apostel Orion F. Whitney i Salt Lake City den 17. December 1911.)

Det er mange Maanedes siden, at jeg havde den Glæde at overvære en Konference i „Ensign“-Staven, den Stav, som jeg selv bor i, og som jeg kan sige, at jeg er sødt og opdraget i, uagtet den ikke den Gang hed „Ensign“, men „Salt Lake“ Stav. Jeg glædede mig i vort Morgenmøde i „Assembly Hall“, og jeg haaber, at den samme gode Mand, som var tilstede der, ogsaa vil vejlede mig i mine Bemærkninger. Medens dette er en Stavs-Konference, er det dog ogsaa et almindeligt Møde, og jeg antager, at der er flere Fremmede tilstede, som nærmest ere komne til Tabernaklet for at høre det store Orgel og Korets Sang og ikke saa meget for at høre en Fremstilling af vore Lærdomme. Men alligevel tror jeg, det er min Pligt, saa godt jeg kan, at fremsætte nogle af de Læresætninger, som Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige forkynder.

Til Oplysning for de „Fremmede indenfor vore Porte“ vil jeg sige: Der er 62 Stave af Zion, og i hver Stav afholdes der hver tre Maanedes en Konference, hvortil de Hellige, som bo i den Stav, kaldes for at belæres om deres Pligter og for at foretage saadanne Forretninger, som maatte fremkomme til deres Behandling. Foruden andre Ting vise de ved opløftet Haand, at de enten give deres Billigelse eller nægte at give deres Billigelse af det, som er udført, og de love, hvis de ville, at opholde Kirkens og Stavens Embedsmænd. Disse Forretninger blive

som sædvanligt udførte i Konferencens Morgenmøde, saaledes at Eftermiddagsmødet kan benyttes til Udlæggelse af Lærdomme.

En Stav er en Afdeling af Kirken, der er saaledes organiseret, at den næsten er en Kirke for sig selv. Hver Stav er igjen inddelt i Ward, som ligeledes ere fuldt organiserede. De 62 Stave med deres Ward samt Missionerne, som tælle cirka 20 — omfattende det meste af Jordkloden — udgjøre Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. I Almindelighed har en Stav samme Landomraade som et County, men der er Undtagelser fra denne Regel. Jeg sagde, at en Stav var saaledes organiseret, at den saa at sige udgjorde en Kirke for sig selv. Saaledes er det ogsaa med et Ward. Derjom enhver Stav blev tilintetgjort med Undtagelse af een, da vilde denne ene Stav udgjøre Kirken. Og derjom alle Ward skulde forsvinde med Undtagelse af eet, vilde dette ene være Kirken. Fuldkomment organiseret, som det er, med Præstedømmets Kvorummer og alle de øvrige af Kirkens Organisationer, vilde det være i Stand til at møde Forholdene og ved guddommelig Inspiration gjenopbygge Kirken og bære Herrens Bærf frem. Som De ser, vilde det være vanstelig at tilintetgjøre denne Organisation, fordi den er saa stærk, saa fuldenbt, saa godt afskafet til det Arbejde, som hviler paa den, at det fremkalder Beundring, selv hos Fremmede, som undersøge den.

En eller anden har sagt, at Mormonkirkens Organisation var den mest fuldkomne, der var til, næst efter den tyfste Hær! Dette er for mig outrent det samme som at sige, at Solen er den klareste Lyskilde, der er til, næst efter Maanen! Der er i Virkeligheden ikke nogen Sammenligning mulig mellem Organisationen af Guds Kirke og en hvilken som helst borgerlig eller militær Øvrighed. Og dog tvivler jeg ikke om, at denne Udtalelse fremkom som en Kompliment og mente at se Sagen fra et retfærdigt Synspunkt. Vi se den dog fra en anden Side. Den tyfste Hærs Organisation, hvad er den? Den repræsenterer det bedste af forrige Tiders militære Kundskaber. Den tyfste Hær er muligvis den mest fuldkomne Organisation af denne Slags i Verden; men den er et Produkt af menneskelig Snille. De kloge Generaler og de mest drevne Statsmænd have lagt hele deres Energi og Evner i Arbejdet for at frembringe denne udmærkede Krigsorganisation. Hvorledes blev Organisationen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige frembragt? Den kom ned fra Himlen og blev fremsat af en ulærd Dreng, som var kaldet til at være den Højstes Profet. Den er ikke et Produkt af verdslig Visdom, men en Aabenbaring fra Gud og saa langt over alt det, Mennesker kunne danne, at den taler for sig selv med Tordenrøst, bevidnende, at den er af Gud og ikke af Mennesker. Og dog var det en Dreng mellem 14—15 Aar, hvis Sind modtog den Inspiration, ud fra hvilken denne vidunderlige Organisation voksede saa stærk, saa fuld

af Livskraft, at det vilde være en Umulighed at udrydde den fra Jordens Overflade.

I tidligere Tid vilde et Skib paa Havet, som sejlede paa et Skjær eller mod et Fjbjerg, som Regel fyldes med Vand og gaa til Bunds. Men nu bygger man Skibe, flydende Kaserer af Staal, der ere saaledes indrettede, at dersom eet Kammer eller een Afdeling bliver beskadiget ved et Sammenstød og fyldes, saa vil dette ikke forhindre Skibet fra at dampe videre over de stumtlædte Bølger og fuldende sin Rejse. Jeg bruger dette som et Billede paa Guds Kirke med dens mange Stave, Ward og Missioner, hver med Embedsmænd, Medlemmer og fuldkommen udrustet, saaledes at hvis een Afdeling bliver tilintetgjort, da vil Kirken som et Hele — „det gode Skib Zion“ — vedblive at styre over de oprørte Bande og i Sikkerhed naa sit Bestemmelsessted.

Hver Stavs øverste Ledelse bestaar af tre Højpræster, kaldet Stavs-Præsidentkabet, som med Højraadet, bestaaende af 12 Højpræster, leder Stavens Affærer. Disse 15 Mænd udgjøre en Kirkeret, som har Jurisdiktion i den Stav, hvori den præsiderer, og kan afgjøre alle Spørgsmaal mellem Medlemmer i den Stav. Disse Mænd virke uden noget Vederlag. Deres Hensigt er at udøve Retfærdighed. I hver Stav er der hvorummer af Højpræster, Halvjerds og Eldster, Embedsmænd i det melchisedekiske Præstedømme, og i hvert Ward er der hvorummer af Præster, Lærere og Diakoner, som udgjøre det aaroniske Præstedømme. Hvert Ward staar under tre Højpræsters Ledelse — en Biskop med to Raadgivere. Biskoppen er en Dommer, og i Forbindelse med sine Raadgivere kan han dømme i saadanne Sager, som kunne opstaa mellem Medlemmerne af hans Ward, saadanne Ting, som Lærerne, der besøge Folket i deres Hjem, ikke kunne ordne i Mindelighed. Biskoprettens Afgjørelse kan appelleres til Stavens Højraad. Den højeste Straf, som en Kirkeret kan give, er Udelukkelse af Kirken. Biskoppen er en Dommer i Kraft af det aaroniske Præstedømme, af hvilket Biskoppen er den øverste Embedsmand, men han præsiderer over sit Ward i Kraft af det melchisedekiske Præstedømme, som er større og indbefatter den præsiderende Myndighed. Stave og Ward have alle kvindelige Understøttelsesforeninger, som sørge for de Syge og Trængende, trøste de Sørgende og udføre andre gode Gjæringer. De have ogsaa unge Mænds og Kvinders gjensidige Uddannelsesforeninger, Søndagskoler, Børneforeninger og Religionsklasser, ved Hjælp af hvilke Ungdommen bliver undervist i Kirkens Læresætninger og Love. Disse ere, hvad vi kalde Hjælpeorganisationer, Hjælp til Præstedømmet i Ledelsen af Stave og Ward.

Kirkens Hovedbestyrelse er sammensat af flere Raad og hvorummer. En af disse, Det Første Præsidentstab, bestaaende af tre Højpræster, præsiderer over hele Kirken og leder dens Virksomhed. Dernæst kommer de Tolv Apostles Raad, hvis særlige Mission bestaar i at prædike Evan-

geliet i den gauffte Verden. Hvor de ikke kunne gaa, ffulde de fende andre, og i den Hensigt er et stort Korps af Halvfjerds kaldet til at afstifere de Tolv. Over de Halvfjerds fom et Hele præsidere syv Præsidenter. Derfom Kirkens forfte Præsidentfab opløfes formedelst Dødsfald, indtager de Tolv Apoftles Raad dets Plads fom Kirkens højefte Munnidighed, og ffulde dette Raad ved Dødsfald eller af andre Arsfager blive opløft, ville de syv Præsidenter over de Halvfjerds tilligemed Medlemmerne af det forfte Halvfjerds-Kvorum have Ret til at overtage Ledelfen af Kirken. Og faaledes videre. Der er ogfaa en præsiderende Patriark samt lokale Patriarker, og der er en præsiderende Bifkop med to Raadgivere, fom beftyre Kirkens Finanfer.

Saaledes er i Korthed Omridfet af denne Kirkes ypperlige Organiation, hvis Formaal er at opbygge Zion og forberede Folket for Herrens anden Tilfommelfe. De Sidfte-Dages Hellige tælle nu i hele Verden omkring en halv Million Sjæle, hvoraf Størsteparten befinder fig i Zions Stave langfmed Klippebjergene mellem Kanada og Mexico. Om trent to Tusinde Miffionærer rejfe ftadig i de andre Dele af Verden.

Ordet „Stav“ er brugt i Oldtidshiftorien; dets Symbol er en Teltpløt og er Sindbilledet paa „Forfamlingens Tabernakel“ — det tranfportable Tempel, fom Ifraels Vørn har fra Ørkenen ind i det forjættede Land. I kjende vift alle det bibelfte Udtryk vedrørende Zion: „Stræk dine Teltfnore langt ud, og befæft dine Teltpæle“ (Ef. 54:2).

Naar vi rejfe et Telt, flaa vi Stave i Jorden og binde Snorene, faa at Teltet flaar fikkert, og hver Stav og hver Snor, fom tilføjes, giver Teltet forøget Styrke og Sikkerhed. Kirken har benyttet dette Symbol og deler fig felf i Stave, og hver Stav, fom bliver organiferet, giver Hovedorganisationen forøget Kraft og Indflydelfe.

Vor Hensigt er at opbygge Zion. Hvad mene vi med det? Hvad betyder dette Udtryk? Derfom I ville fe efter i Eders Ordhøger, baade verdslige og religiofe, ville I finde, at „Zion“ betyder noget højt og opløftet. Zions Bjerg var en af de Høje, fom omgav Jerufalem. Profeten Jofeph Smith gav denne Udlæggelfe: „Dette er Zion — de Rene af Hjertet,“ og dette synes at have været Ordets Betydning fra de tidligfte Tider. Enoks Stad, fom formedelst fin Retfærdighed blev herliggjort i en faadan Grad, at den rejfte fig over den ugudelige Verden, blev taget op til Himlen og blev faaledes bogftaveligt „høj og opløftet“; Men Ordet har ogfaa en moralfk Betydning, idet det betyder de Rene af Hjertet, et Folk moralfk opløftet og aandelig ophøjet.

Enoks Zion kan betragtes fom et Symbol, en Forløber for, hvad den Almægtige har i Sinde at gjøre i de fidfte Dage. Ifølge Mofe Bog „kaldte Herren fit Folk Zion, fordi de vare af eet Hjerte og eet Sind og levede i Retfærdighed, og der fandtes ingen Fattige iblandt dem“. Enok faa' ned gennem Tiderne og faa' Oplydelfen af det, fom

den Gang var bebudet. Han saa' de Sidste-Dages Zion, som skulde blive „hele Jordens Glæde“, opfyldende den Profeti, som Esaias udtaler i følgende bevingede Ord: „Gjør dig rede, bliv Lys; thi dit Lys er kommet, og Herrens Herlighed er opgangen over dig. Thi se, Mørke skjuler Jorden og Dunkelhed Folkene; men over dig skal Herren opvinde, og over dig skal hans Herlighed ses. Og Hedningerne skulle vandre hen til dit Lys, og Kongerne hen til det Skin, som er opgangen for dig.“

Enok saa' denne Dag, saa' Menneskeslægten's Historie udbredt for sig ligesom en aaben Bog. Han saa' Noa, prædikende Evangeliet for Folket, før Syndfloden kom, det samme Evangelium, som Enok selv prædikede, og som Adam havde prædiket i Tidernes Morgen. Dette vor Frelser's Evangelium er ikke lavet af Menneſter; ikke heller opstod det her paa Jorden, men det var indstiftet i Himlen, før Jorden blev skabt, og bestemt til at være det Middel, hvorigjennem Menneskets Frelse, Op-højelse og evige Fremadstriden kunde opnaas. Det er blevet aabenbaret til Jorden Gang paa Gang i flere Uddelinger, af hvilke denne er den sidste og største — Tidernes Fyldeste store Uddeling. Alle tidligere Uddelinger hentyde til og ere forbundne med den nuværende Uddeling af Evangeliet. Alle Nøgler og Kræfter henhørende til Menneskehedens evige Tilværelse ere her sammensmædede til een eneste, stor Kjæde. Fortiden maa forenes med Nutiden og begge disse med Fremtiden, ellers kan det fuldkomne ikke komme. Det er altsammen eet Værk — Herrens, det evige Evangeliums almægtige Ophav. Enok var Hovedet for en Uddeling af Evangeliet. Adam indtog den samme Stilling i sin Tid og blev forløst gennem den samme Frelsensplan, som I og jeg nu adlyde. Enok forudsaa, at Noas Vidnesbyrd vilde blive forkastet af hans Samtidige. Noa prædikede i 120 Aar og naaede kun at omvende otte Sjæle, sig selv indbefattet. Som Enok havde forudset, blev Himlens Sluser opladte, den store Afgrunds Kilder aabnede, og Jorden blev oversvømmet, de Ugudelige omkom, og deres Aander kastedes i Fængsler i den usynlige Verden for der at oppebie det Tidspunkt, da Guds Søn og hans Tjenere skulle komme og prædike det samme Evangelium til de Døde, som de prædikede til de Levende. Enok hørte en Røst fra Jordens Indre, som raabte: „Naar skal jeg hvile? Naar vil min Skaber helliggjøre mig, at jeg maa hvile, og Retfærdighed forblive en Tid paa mig?“ Og han adspurgte Herren, og Herren viste ham i et Syn Frelserens Komme for at dø for Verdens Synder. Han saa' Kristus forskæftet og opstige til Himlen, og igjen spurgte han: „Naar skal Jorden hvile?“ Herren svarede ham i disse Ord: „Saa sandt jeg lever, skal jeg komme i de sidste Dage, i Ugudelighedens og Hævnen's Dage, for at opfylde den Ed, jeg har svoret dig angaaende Noas Børn. Og Dagen kommer, da Jorden skal hvile, men før den Dag skulle Himlene før mørkes, og et

Mørkets Slør skal indhylle Jorden; Himlene skulle ryste og ligeledes Jorden, og stor Trægfel skal der være iblandt Menneſtens Børn; men mit Folk vil jeg bevare. Og Retfærdighed vil jeg ſende ned fra Himmelen, og Sandhed vil jeg bringe frem af Jorden for at bære Vidneſbyrd om min Enbaarne, om hans Opſtandelse fra de Døde, ja, om alle Menneſters Opſtandelse. Og jeg vil lade Retfærdighed og Sandhed fare hen over Jorden, lig en Overſvømmelse, for at indſamle mine egne Udvalgte fra Jordens fire Hjørner til et Sted, ſom jeg ſkal berede, en hellig Stad, ſaa at mit Folk kan omgjerne ſine Lænder og ſe frem til min Tilkommelses Tid; thi der ſkal mit Tabernakel være, og det ſkal kaldes Zion, et nyt Jeruſalem. Og Herren ſagde til Enok: Da ſtal du og hele din Stad møde dem der, og vi ſkulle modtage dem i vort Skød, og de ſkulle ſe os. Og vi ſkulle falde dem om Halsen, og de ſkulle ligeledes falde os om Halsen, og vi ſkulle kysſe hverandre. Og der ſtal min Bolig være, og den ſtal kaldes Zion, ſom er udkommen fra alle Stabelſer, ſom jeg har gjort, og i en Tid af Tuſinde Aar ſtal Jorden hvile."

Fem Tuſinde Aar forløb, uden at nogen Profet fremſtod og forkyndte Opfyldelsen af denne ſtore Profeti. Ja, ſelve Profetien var ſkjult og uſjendt, indtil Joſeph Smith, forlenet med Kraft fra det Høje, bragte den tabte Kundſkab frem for Lyſet. Det var ham, ſom paabegyndte dette Bærk, der iſølge vor Tro er beſtemt til at opfylde diſſe gamle Profetier. Allerede i Begyndelsen af vor Kirkes Hiſtorie fremsatte Profeten en Plan, hvis Formaal var at opbygge det ny Jeruſalem her i Amerika, ſom han erklærede var „Zions Land". Han lærte os ogſaa om Enoks Stad og Maaden, hvorpaa den blev forløst. Det er ſikkert, at Apſtlerne i Jeruſalem forſøgte at oprette den ſamme Orden, ſom vilde forene Diſciplene i alle verdslige og aandelige Ting, og ſom vilde bantſje Fattigdom, Egentjærlighed og Uret og ſikre Lighed, Ærlighed og Retfærdighed — forſaavidt det er muligt, at diſſe kunne eksistere iblandt Menneſter. Det var, hvad der helliggjorde Enoks Folk i gamle Dage. Mormons Bog, en Optegnelse indeholdende en Beretning om en Gren af Iſraels Hus og dens Hiſtorie paa dette Kontinent fra 600 Aar før Kristus til omtrent 400 Aar efter Kristus, et Folk, for hvilket Frelseren viſte ſig efter ſin Opſtandelse, og blandt hvilket han organiserede ſin Kirke efter ſamme Mønſter ſom i Jeruſalem — Mormons Bog, overſat af Joſeph Smith, fortæller, hvorledes Lehis Efterkommere indgik i en Orden, ſom gjorde dem lige, rene og stærke, ſaaledes at de i 200 Aar havde en ligefrem Forſmag paa Tuſindaarsriget, den Fredens og Retfærdighedens Periode, ſom alle gode Mænd og Kvinder, der tro paa Profetierne, ſe hen til i de ſidſte Dage. Et Aar efter at Kirken var organiseret, blev den ſamme „Forenede Orden" — for ſaaledes kaldtes den — indført med det Formaal at opbygge Zion og opfylde de gamle

Profeters Forudsigelser. Grundtanken i denne Orden, der blev fremsat i en af Kirkens første Aabenbaringer, var den: „Og enhver skal søge sin Næstes Fordel og gjøre alle Ting med Ojet fæstet alene paa Guds Vre.“ Joseph Smith søgte at indføre en Samfundstilstand, gennem hvilket et Folk kunde blive beredt til at modtage Herren og forberedes paa at indgaa i den celestiale Herlighed, hvor en saadan Tilstand hersker.

I Kirkens første Tid var der Eldster, Præster, Lærere og Diaconer, men ingen Højpræster, Halvjerds, Biskopper, Ward eller Stave. Disse bleve tilføjede, efter som Nødvendigheden krævede det. De første Biskopper bleve indsatte formedeltst Jndførelsen af den Forenede Orden. David Whitmer, et af de tre Vidner til Mormons Bog, paastod, efter at han havde forladt Kirken, at efter som Kirkens første Embedsmænd vare Eldster, Præster, Lærere og Diaconer, saa vare alle, der senere bleve lagte til formedeltst Kirkens Udvikling og Fremgang, ikke kaldede af Gud, men af Mennecker. Vi kunne dog ikke indrømme dette. Herrens Værk voger og udvikles og indeholder i sig selv alle de Kræfter, som ere nødvendige til dets Udvikling. Apostelskabet var altid i Kirken, ligeledes Højpræster, Halvjerds og Biskopper; de vare uadskilleligt knyttede til Præstedømmet og bleve kaldte frem, da de vare nødvendige. Den nuværende Jnddeling i Ward, Stave og Missionærer var skintet fra Begyndelsen; men den nylyt organiserede Kirke kunde ikke have nøjagtigt det samme Udseende som det fuldt udviklede og til sit store Arbejde velrustede Samfund. De, som ville holde Stridt med dette Værk, maa voge med det, og dette kan kun gjøres paa een Maade, og det er ved vedblivende at gjøre godt, at arbejde i den rigtige Retning. Dette gjør Mænd og Kvinder fremadskridende og sikrer dem Lykke og Frelse. Undladelse af at gjøre dette gjorde David Whitmer stillestaaende og forarsagede hans Fald. De, som blive ligegyldige og uvillige til at gaa fremad til Fuldkommenhed, ville rimeligvis findes blandt dem, som finde Fejl ved de Forandringer, der nødvendigvis maa ske i Udviklingen af Herrens Værk.

„Mormonismen“ har aldrig og vil aldrig forandre sine Lærdomme; de ere evige og uforanderlige. Men den vil forandres i Udseende og i Forhold, efter som Tiden gaar. Naar vi bygge et Forsamlingshus i Dag, saa lave vi ikke et Bjælkehuse. Tidligere brugte vi Bjælker til vore Forsamlingshuse, Skoler og Hjem; men nu kunne vi bygge af Sten, Marmor, Dnyks og Jern, og vort Arbejde er Herren lige saa velbehageligt som det, vi udførte i Fattigdommens og Nødens Tid. Det vilde være urimeligt at finde Fejl ved disse materielle Forbedringer, men ikke mere urimeligt end at finde Fejl ved de Forandringer, som finde Sted i Præstedømmets Organisation og ved Tilføjelsen af Hjælpe-Organisationer fra Tid til anden.

(Fortsættes.)

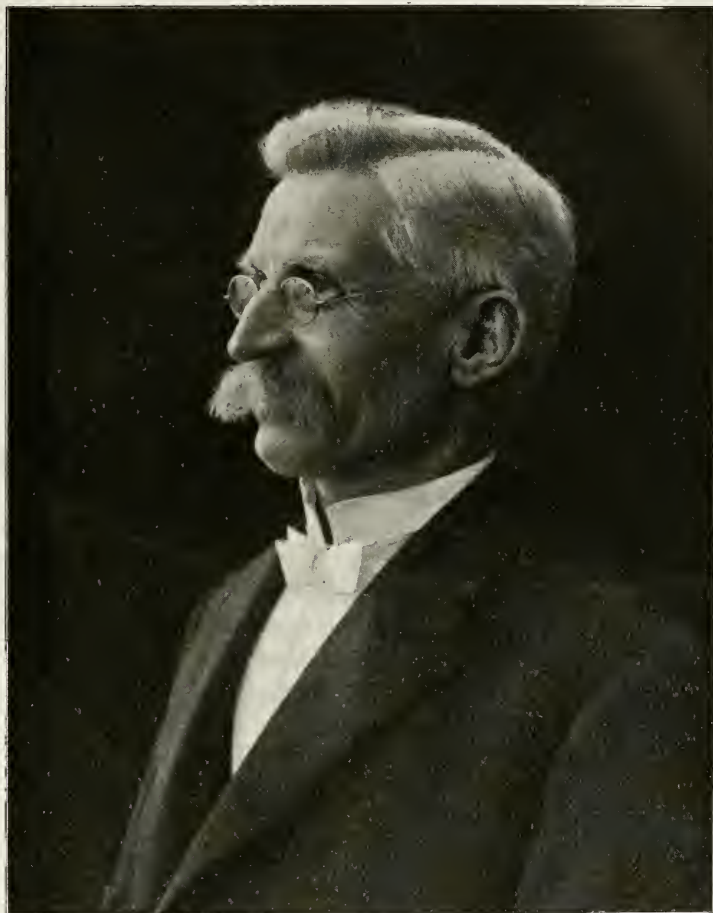
Onsdag den 15. Maj 1912.

Præsident Andrew Jensons Afskedshilsen.

Endelig er Tiden kommen, da jeg endnu en Gang skal sige Farvel til gamle Norden for at vende tilbage til mine Kjære i det fjerne Vest. Jeg anede ikke, da jeg ankom til Kjøbenhavn i Begyndelsen af Aaret 1909, at min Missionsvirksomhed i Skandinavien skulde vare saa længe. Ejheller havde jeg nogen Forudsølelse af, hvor ejendommelig og mange-
 sidedig min Erfaring skulde blive, men nu ved Slutningen af min Mission føler jeg mig inderlig taknemlig til min himmelske Fader for, hvad jeg i Forening med mine Brødre og Medarbejdere i denne Del af Herrens BINGAARD har gennemgaaet og er bleven forundt at udføre. Siden Kristi Tjenere 1850 begyndte at prædike Evangeliets Fylde for Nordens Indbyggere, har Modstanden mod Sandheden maaste aldrig været haardere og mere planmæssigt anlagt end netop i Løbet af de sidste tre Aar. Baade i Danmark og Norge er der bleven holdt talrige antimormoniske Foredrag; Præster og Presse have gaaet Haand i Haand for at føre Folket bag Lyset ved falske og forvrængede Fremstillinger af de Sidste-Dages Helliges Være og Missionsvirksomhed. Ja, man kan næsten sige, at en sand Skyndflod af antimormoniske Bøger, Traktater, Avis-Føljetoner, Viser, Vittigheder og Illustrationer har oversvømmet Landet; det meste af det har rigtignok været Ophog af gamle, forslidte Løgnehistorier, som før et Par Mennestealder siden bleve fuldstændigt gjendrevne i andre Lande; men det har dog haft den Virkning, at det paa flere Maader har gjort Indtryk paa et lettroende Publikum, skjøndt de forslidte Fortællinger have drejet sig om Mangt og Meget, der kun eksisterer i mormonfjendtlige Menneskers Indbildning. Det Hele har imidlertid snarere gjort os godt end ondt. Vi have billedlig talt „fiket i det oprørte Vand“, fordi vi have høstet Fordel af den gratis Reklame, som vore Modstandere have givet os, og Følgen har været, at de religiøse Sandheder, som vi udbrede iblandt Folket, ikke i en hel Mennestealder have gjort saa glimrende Fremstridt i gamle Norden som netop i de sidste tre Aar, medens Kampen mod Kristi sande Være var haardest. Derfor er det mig en meget stor Glæde at kunne nævne, at i Løbet af de tre Aar og tre Maanedes, jeg har præsideret over Missionen, er der ved Daab tillagt vore Menigheder næsten 1300 Sjæle. I samme Tidsrum er der oundelt omtrent 3 Millioner Bøger og Skrifter, der omhandle Jesu Kristi Være, og vore Missionærer have aflagt omtr. 1½ Million Husbesøg blandt Fremmede. Samtidig er der trykt 10,000 Exempl. af Den Kostelige Berle, 10,000 Exempl. af en billigere

Udgave af Mormons Bog, 52,000 af Den Fremmede fra Vesterland og flere Oplag af mindre Traktater, hvoraf især Straaler af levende Lys i en Serie af 12 Numre; i det Hele 2,236,000, og 10,000 Troes-Artikler; nu ved min Afrejse er en Udgave af et nyt Reference-Værk

Andrew Jensen

med Titlen „Citater og Henvisninger“ under Pressen, og det er overdraget Ældste Oluf J. Andersen at fuldføre det, inden han vender hjem.

Jeg takker mine hengivne Brødre og Medarbejdere, som saa trofast have staaet ved min Side i Missionsmarken; men særlig takker jeg Ældste Oluf J. Andersen for den Dygtighed og Trofast, hvormed

han som Translatør og Redaktionssekretær har staaet mig bi i Udgivelsen af det skrevne Ord, og for den Paalidelighed, hvormed han har ført Oberoplysnets Med Missionsens Affærer her i Hovedkvarteret under mine hyppige Rejser ude omkring i Missionsmarken. Ligeledes føler jeg mig forpligtet overfor Uldsterne Niels P. Nielsen jr., Henry D. Poulsen, Joseph K. Nicholes og P. Waldemar Nielsen, der alle have virket til min fuldstændige Tilfredshed som Missionssekretærer.

Og idet jeg takker Alle for den Velvillie og Bistand, som er blevet mig tildelt i den Tid, jeg har virket iblandt dem, haaber jeg, at den samme Gunst og Hjælp vil blive ydet min værdige Eftertræder, der som en af Norges Søner aannammede Evangeliets Fylde i sine Drengaar, og som hele Tiden derefter har virket trofast og uidskjært for Herrens Sag baade i Norge og Amerika.

Jeg føler mig forvisset om, at den skandinaviske Mission fremdeles vil vedblive at trives under hans Ledelse, og forhaabentlig vil Fremgangen blive endnu større end under mit Præsidium.

Idet jeg nu for syvende Gang byder mit Fødeland og de øvrige skandinaviske Lande mit Farvel, nedbeder jeg Guds Velsignelse over Danmarks og Norges Indbyggere med de respektive Kongefamilier og Regeringer, over Danmarks Rigsdag og Norges Storting, og jeg vuffer oprigtigt, at Gud vil inspirere disse Landes Raadgivere til at vedtage saadanne Love, som kunne sikre Landenes Børn fuldstændig Religionsfrihed ved at adskille Stat og Kirke og derved give hvert Menneſte uindſtrænket Frihed til at dyrke den Almægtige efter sin egen Samvittigheds Bydende. Særligt beder jeg Gud velsigne mine Brødre og Søstre i Evangeliet, hvis behagelige Bekjendtskab og Venſkab jeg har nydt under mit Ophold i disse Lande. Jeg skal møde de fleste af dem igjen, dog ikke alle, thi nogle af dem ville snart blive bortkaldte til et bedre Liv; men det er mit Haab, at vi alle der maa mødes som irelste og salige Væsener i Guds Rige.

Tilſidſt beder jeg Gud velsigne alle vore oprigtige og sandhedsſøgende Sjæle, og at han vil lede dem paa det rette Spor.

Jeg bærer mit Vidneſbyrd i Jesu Navn om, at den Være, som i Almindelighed benævnes Mørmonismen, er Jesu Kristi sande Evangelium, og at Alle, som aannamme og efterleve den, ville blive lykkelige og tilfredse i dette Liv og i den tilkommende Verden arve det evige Liv, som vor Frelser selv har lovet.

Det er ikke uden en vis Grad af Bemod, hvormed jeg denne Gang byder gamle Norden Farvel. Skjøndt mit Hjem de sidste 46 Aar har været i det fjerne Amerika, saa har jeg dog stedse den Følelse, at jeg er en Nordens Søn, og mit Hjerte slaar bestandigt varmt for Fædrelandet og dets Naar. Jeg kjender det skandinaviske Folk bedre end noget andet Folk paa Jorden, og derfor elsker jeg det, som jeg elsker mit eget

Kjød og Blod. Og derfor vil man kunne forstaa, at jeg med svulmende Bryst og med taarefyldte Øjne siger Farvel og hjertelig Tak for denne Gang.

Kjøbenhavn den 15. Maj 1912.

Andrew Jensen.

Hilsen til Missionærerne og de Hellige i den Skandinaviske Mission.

Ifølge Bestikkelse fra Kirkens Første Præsidentkab til at overtage Bestyrelsen af den skandinaviske Mission efter Præsident Andrew Jensen forlod jeg i Forening med min Hustru og to af vore Børn Salt Lake City den 6te Marts og ankom den 31. s. M. til Kjøbenhavn, hvor jeg blev budt Velkommen af min Ungdomsven, Ældste Oluf F. Andersen. Præs. Jensen var nemlig til Konference i Aarhus, der var begyndt Dagen før.

Det er med besynderlige Følelser, jeg overtager denne ansvarfulde Stilling, der har været beklædt af saa mange dygtige Mænd, og af hvilke flere for mig have været Fædre i Kristo fra min Ungdom. Jeg er mig min Ringhed og min Ufuldkommenhed fuldt bevidst, ikke mindst fordi jeg overtager Pladsen efter en saa dygtig, ihærdig og vel rutineret Missionær som Ældste Andrew Jensen; men jeg stoler paa Herrens Hjælp og mine Medarbejdes Bistand og haaber, at den samme Tillid, Kjærlighed og Velvillie, som er bleven vist min værdige Forgjænger baade fra Ældsterne og de Hellige, maa overføres paa mig, da min Stræben skal være at gjøre Alt, hvad der staar i min Magt for at fortsætte det gode Arbejde, som hidtil er udført i den skandinaviske Mission; naar vi samarbejde i Enighed, haaber jeg, at Herren vil give os en rig Høst af gode Frugter.

Til Ældsterne vil jeg sige: Anvend eders Tid vel. Husk, at vi have forladt Alt her i Verden og stillet os til vor himmelske Faders Raadighed; hver Evne og hver Hensigt bør da helliges ham i vort Arbejde, som er at bringe Sjæle til Gud. Vi ere Sandhedsbudbærere ikke alene i Ord, men i Liv og i Exempel. Vi bære Herrens Præstedømme i skøbelige Kar; men „vi skulle formaa alt i Kristo, som kan gjøre os stærke“. Søg Herren om Visdom og Udholdenhed, saa vil vor Mission til Trods for Selvforsagelse, Savn og Længsler blive Glands punktet i vort Liv; ikke alene ville vi selv høste Glæde, men ogsaa de, som hjemme have vaaget over vort Arbejde og afhjulpet vore Fornødenheder, ville med os nyde den søde Forsmag paa himmelsk Salighed og Fryd ved at være Guds Venner og loyale og patriotiske Stridsmænd i Sandhedens Tjeneste.

Sammen med Præs. Jensen har jeg besøgt alle sex Konferencer, og

med Undtagelse af Aarhus har jeg overværet deres Foraarskonference-Møder, hvorved jeg er bleven bekendt med Stillingen i hver især, og det er mig en sand Glæde at kunne sige, at jeg overalt har fundet Stillingen god og Fremtidsudsigterne lyse. Jeg har ogsaa nu modtaget Missionens Finans- og Forretningsaffærer og finder Alt i den ønskeligste Orden. I det jeg takker Præs. Andrew Jensen paa den skandinaviske Missions Begne for hans gode Arbejde, ønsker jeg og alle de Hellige ham en lykkelig og velsignet Rejse tilbage til hans Hjem i det fjerne Vest.

Til Slutning henvender jeg mig til Ældsterne og de Hellige om at erindre mig i deres Bønner og yde mig deres fælles Bistand, saa at jeg med Visdom og Forstand maa kunne udføre mine Pligter til Guds Riges Fremme og hans Navns Ære. Jeg takker Ældste Oluf J. Andersen for den Venlighed og Hjælp, han allerede har ydet mig, og ønsker ham med Hustru en velsignet Hjemrejse efter en saa lang og hæderlig Mission, som han har udført.

Maa Gud velsigne Zions Sag saavel i Skandinavien som i hele Verden, thi „Høsten er stor, men Arbejderne ere saa“.

Ederes ydmyge Broder og Medarbejder

Martin Christophersen.

Missionsnyheder.

Ankomst. Torsdag den 9. Maj ankom Ældsterne Anthon M. Jensen fra Purple Springs, Canada, og Søren M. Sørensen fra Koosharem, Utah, for at virke i den skandinaviske Mission.

Beskikkelse. Ældste James H. Martin er bleven beskikket til at virke i Bergen, Anthon M. Jensen i Aarhus og Søren M. Sørensen i Aalborg Konference.

Afsøgning. Ældsterne Carl C. Jensen fra Aalborg, Michal Hansen og Andrew H. Andersen fra Aarhus forlode Esbjerg den 30. April, og John Halvorsen forlod Kristiania den 24. April; de afsejlede alle fra Liverpool den 2. Maj med Dampskibet „Corsican“.

Peter A. C. Pedersen og Jonathan C. Jensen fra Aalborg forlode den 30. April for at foretage en Rejse i det sydlige Europa og ville afsejle fra Liverpool den 30. Maj med Dampskibet „Corsican“.

Andrew C. Andersen og Jacob Jensen forlode Kjøbenhavn den 8. Maj for at besøge Tyskland og andre Lande og ville afsejle fra Liverpool den 17. Maj med Dampskibet „Tunisian“.

Præsident Andrew Jensen i Følge med Ældste Peter C. Rasmussen fra Aarhus afrejste fra Kjøbenhavn den 15. Maj for over Sibirien, Kina og Hawai at naa sit Hjem. Vi ønske alle disse Brødre en heldig og behagelig Rejse over Land og Hav.

Søndagskolerens Program for Juni 1912.

1. Klasse.

For 1., 2. og 3. Klasse's Lektier, se Side 155 i „Stjernen“s 60. Udgang. Dag 2. Klasse's for 1., 3. Klasse's for 2. og 4. Klasse's for 3. Klasse's Lektie.

2. Klasse.

16. Lektie: Paulus besøger Derbe — kommer til Troas — ser et Syn — omvender Lydia i Philippi — uddriver en Spaadomsaaand — hudstryges og fængsles. — Fængslet aabner sig af sig selv. — Stokmesteren omvendes. Ap. Gj. 16. Kap.
17. Lektie: Paulus prædiker og forfølges i Thessalonica — drager til Athenen — prædiker mod Afguderne og om Jesus — omvender Nogle. Ap. Gj. 17. Kap.
18. Lektie: Paulus kommer til Korinth — arbejder tilligemed Aquilas og Priscilla, prædiker — Jøderne staa imod — Herren trøster ham — lader Hovedet rage i Kenchrea — kommer til Ephesus osv. — Apolos lærer i Ephesus, lærer af Aquilas og drager til Achaia. Ap. Gj. 18 Kap.

Foraarsskonferencen i Kristiania.

Konferencen i Kristiania begyndte Torsdag Aften den 11. April med en Koncert af Sangkoret, som var godt besøgt baade af Fremmede og Søskende. Et interessant Program blev udført, og alle, som toge Del i det, gjorde deres Sager godt.

Fredag Aften afholdt de Unge Mænds- og Kvinders Forening deres Konferenc. Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen: „Hav Tak for Profeten, du sendte“, Bøn af Ældste Olaf Andersen, hvorefter Salmen: „Salem's Konges Præstedomme“ blev sunget. Præsident John Halvorson bød de Forsamlede Velkommen og udtalte Ønsket om, at Konferencen maatte blive interessant og lærerig. Rapporter blev derefter afgivne om Foreningens Tilstand i følgende Ørene: Drammen, Frederikshald, Frederikstad og Kristiania. Af Rapporterne fremgik det, at der var udført et godt Arbejde i disse Ørene i de sidste sex Maanedes.

Præsident Halvorson talte om de store Fordele, som opnaaedes ved at erhverve sig Kundskaber i den unge Alder. Han opmuntrede Alle til at tage virksom Del i Ungdomsforeningen. Følgende Program blev derefter udført: 1. En Kvartet, bestaaende af Ældsterne Lorenzo Swensen, Arthur L. Olsen, Alf. C. Larsen og Helmer P. Andersen som sang: »School

thy feelings«. 2. Søster Line Hansen talte om Emnet: „Ungdommens Pligter og Rettigheder“. 3. Solo: Ældste Arthur L. Olsen. 4. En kort biografisk Skildring af Br. Henry Crosby. Missionspræsident Andrew Jensen benyttede derefter Resten af Tiden. Han talte om Visdomsordet og sagde, at vi ved at adlyde denne Lov kunne erhverve os et sundt Legeme, i hvilket Guds Aand kan bo. Endvidere forklarede han Ægtefælskabets store Betydning.

Om Lørdagen afholdtes to Præstedømsmøder, hvor alle Ældsterne afgav Rapporten om deres Arbejde og modtog gavnlige Instruktioner fra Præsident Jensen.

Aftenmødet begyndte Kl. 8.30 med Salmen: „Morgenrødens Straaler bryder“. Bøn af Ældste Herman D. C. Christensen og Salmen: „Vaagn op, hør Nøsten lyder“. Efter nogle Aabningsbemærkninger af Præsident Halvorsen aflagde følgende Grensforstandere deres Rapporten: James B. Larsen, Frederikshald, John R. Nielsen jr., Sarpsborg, F. C. Sørensen, Frederikstad, Anton J. T. Sørensen, Odalen. Salmen: „Glæde, o Fader, vi dig vil behage“ blev sunget til Afvegling, hvorefter Rapporten af Victor D. Nelson, Kristiansand, Geo. A. Petersen, Arendal, Olaf Andersen, Larvik, Carl P. Lind, Tønsberg, Jacob W. Olsen, Drammen, og Joh. Halvorsen, Kristiania. Aftet Ældsterne havde mødt en Del Modstand, vare de dog ikke blevne forhindrede i at bære deres Vidnesbyrd. Præsidenterne Andrew Jensen og Martin Christopher Jensen udtalte deres Glæde og Tilfredshed med de afgivne Rapporten.

Mødet sluttede med Salmen: „O Fader, lad mit Hjerte faa“. Taksigelse af Ældste Orjon C. Nielsen.

Søndag Formiddag Kl. 10 afholdtes Søndagskolen Konferencen. Skolen aabnedes med Sangen: „I vort elskte Deseret“; Bøn af Ældste C. M. Nielsen, og Sangen: „Kom Brødre, Søstre, I, som frem“.

Præsident Halvorsen udtalte sin Tilfredshed over at se saa mange tilstede og mindede Forsamlingen om de Pligter, der paahvile Forældrene med Hensyn til Opdragelsen af deres Børn. Gode Rapporten blev derefter givne fra følgende Søndagskoler: Drammen, Larvik, Arendal, Frederikshald, Frederikstad og Kristiania. Sangen: „Se et Land mere skjont end en Dag“ blev sunget, hvorefter Kristiania Søndagskole udførte et godt indøvet Program, bestaaende af Lektier af de forskjellige Klasser, en Solo af Søster Dagmar Ruth Madsen, en Deklamation af Søster Dagmar Jacobsen og en Duet af Gyolf Larsen og Marcus Madsen. Præsident Jensen sagde, at Fremgangen i de sidste syv Maaneder havde været større end nogensinde tidligere, og opmuntrede Børnene til Flid og til at være gode og høflige i deres Optræden. Præsident Martin Christopher Jensen bar Vidnesbyrd om Evangeliet's Gjengivelse og om Herrens Værks Fremgang. Sangen: „Velsign o Gud, dit Folk“ blev sunget, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste Anton J. T. Sørensen.

Mødet Kl. 2 Eftermiddag aabnedes med Salmen: „Fader vor paa Himlens Throne“; Bøn af Ældste John Bernitsen, og Salmen: „Vi glædes og frydes i Sang med hverandre“.

Præsident John Halvorsen udtalte sin Glæde over at være tilstede og haabede, at Eftermiddagens Forhandlinger maatte foregaa paa en for Gud behagelig Maade. Følgende Vædster bar korte, men kraftige Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed: Paul C. Strømnes, Lorenz Swensen, Orson Nielsen, D. Wilford Petersen, Hyrum S. Andersen, A. Woodruff Sørensen, Herman D. Christensen og Ole A. Bold. Til Afsværging blev Salmen: „Atter kraftigt saltes Jorden“ sunget. Derefter talte Carl F. Olafsen, Helmer P. Andersen, Ether Frederiksen, Geo. A. Petersen og N. Fra Nelson.

Præsident John Halvorsen afgav følgende Rapport over Arbejdet i Kristiania Konference i de sidste sex Maanedes: 76,957 Skrifter uddeltes, 27.366 Fremmedes Huse besøgte, 5056 evangeliske Samtaler, 628 Møder afholdtes, 53 døbte, 7 Børn velsignede, 1 ordineret til Præst og 3 til Lærere. Salmen: „Nu Israels Gjenløser, vor eneste Lykt“ blev sunget, hvorefter Clara Marinda Sørensen fra Zion bar sit Vidnesbyrd om Evangeliet.

Præsident Andrew Jensen foreslog Kirkens General-Autoriteter til Opholdelse, som de bleve vedtagne ved den sidste Konference i Salt Lake City. Følgende Brødre bleve løste med Tilladelse til i Maj at vende tilbage til deres Hjem i Zion: Konferencepræsident John Halvorsen, Konferencesekretær Lorenzo Swensen, Anton F. T. Sørensen, Carl P. Lind, Hyrum S. Andersen. Følgende Missions- og Konference-Autoriteter bleve foreslaede og enstemmigt vedtagne: Andrew Jensen som Missionspræsident og Martin Christophersen som hans Eftersølger. D. F. Andersen som Oversætter for „Sijernen“, Baldemar Nielsen som Missionsens Sekretær, C. M. Nielsen som Præsident over Kristiania Konference med Alfred C. Larsen som Sekretær.

Frederikshald og Sarpsborg Gren: John N. Nielsen jr. som Forstander med James B. Larsen som Medarbejder.

Odalen Distrikt: Ole A. Bold som Forstander med F. Bern Nielsen som Medarbejder.

Arendal Gren: Geo. A. Petersen som Forstander med Jahn Bertsen som Medarbejder.

Larvik Gren: Viktor D. Nelson som Forstander med Ole C. Olsen som Medarbejder.

Skien Gren: Orson C. Olsen som Forstander med Helmer P. Andersen som Medarbejder.

Drammen: Olaf Andersen som Forstander med Carl F. Olafsen og Geo. D. Petersen som Medarbejdere.

Kristiania: Jacob W. Olsen som Forstander med Alf. C. Varien, Paul C. Strømnes, Ether Frederiksen, A. Woodruff Sørensen, Herman D. Christensen, Parley S. Johnson, N. Fra Nelson og D. Wilford Petersen som Medarbejdere.

Mødet sluttede med Salmen: „Jeg veed, paa hvem jeg bygger“; Taksigelse af Vædste Alf. C. Larsen.

Aftenmødet begyndte Kl. 7. Salmen: „Fryd dig, o Jord, se Herren vil“, blev sunget; Bøn af Vædste John N. Nielsen jr.; Salmen:

„Fryder eder, Zions Søner“. Præsident C. M. Nielsen var den første Taler. Han paaviste, hvor falske og urimelige de Betskyldninger vare, som rejstes mod Kirken i disse Lande. Eldsterne Lorenzo Swensen, Arthur Olsen, Alf. C. Larsen og Helmer P. Andersen sang en Kvartet: »Soldiers farewell«. Præsident Martin Christopherse udtrykte sin Glæde over at være ankommen til sit Fødeland for at forkynde Sandhedens Evangelium; han fortalte nogle Tildragelser fra sin Ungdom, der stod i Forbindelse med Kirken, og bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse. Misjonspræsident Andrew Jensen talte om: „Hvad er sand Kristendom?“ og viste, at den sande Kristi Kirke burde følge hans Lære.

Mødet sluttede med Salmen: „Brødre, tør vi ihukomme“, og Takfælgelse af Eldste Olaf Andersen.

Mandag Aften holdt Eldste Anton J. L. Sørensen et godt besøgt Foredrag, der var et Svar til Pastor Carl Schreiner; han modbeviste fuldstændigt de mange falske Betskyldninger, som denne Præst havde rejst imod os.

Konferencen har som Helhed været god, og vi haabe, at der er udrettet meget godt gennem disse Møder. Sangforets smukke Sang under hele Konferencen blev meget paastjønnet, og Hjælpeforeningen gjorde sin Del til at gjøre Konferencen behagelig ved at forsyne Misjonærerne med Mad og Drikke, saalænge den varede.

Lorenzo Swensen,
Konferencens Sekretær.

Misjonærernes Rapport for April 1912.

Konferencepræsident	Konference	Antal Misjonærer	Strifter omfatte	Højer omfatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Dobte	Ordbærere	Øvrige besøgte
Christen M. Jensen	Aalborg	13	3840	115	1001	304	50	2	1	3
Peter C. Rasmussen	Marhus	21	10386	196	4428	399	112	7		2
Richard C. Miller	Kjøbenhavn	24	14171	186	5580	626	116	7	1	3
Hyrum D. Jensen	Bergen	15	2940	244	1539	441	100	4	2	4
C. M. Nielsen	Kristiania	29	12461	127	7189	810	116	5		2
Fred. C. Mickelsen	Trondhjem	9	7398	210	1755	495	69	2		3
Totalsum for Misjonen		111	51196	1078	21492	3075	563	27	4	17

Indhold:

Zion og dets Stave, Tiende og den Forenede Orden	145	Redaktionelt: Misjonsanheder	156
Præsident Andrew Jensen's Afsteds- hilsen	152	Søndagskolerens Program	157
Hilsen til Misjonærerne og de Hel- lige i den skandinaviske Misjon	155	Foraarskonferencen i Kristiania	158
		Misjonærernes Rapport	160